

Wanny Woldstad.

15/6-59

Wanny Wold- stads ishavs- bok på polsk

Etter det «Nordlys» hører, vil forfatterinnen Wanny Woldstads bok: «Første kvinne som fangstmann» nå komme ut i Polen. Det er formannen i Arktisk Forening, Fritz Øien, som har vekket interessen for hennes bok i Polen, og det er oppnådd enighet om utgivelsen.

Boka kommer ut på et forlag i Warszawa og dr. Stanislaw Siedlecki, som er en kjent polarforsker, og som i de senere årene har vært leder for de polske vi-

Wanny Woldstad

tenskapelige ekspedisjonene til Svalbard, vil skrive forordet i boka.

Det er også meget mulig at dr. Stanislaw Siedlecki selv blir å forestå oversettelsen fra norsk til polsk. Han behersker det norske språket meget godt og kjenner til de mangeartede forhold på Svalbard. Dermed skulle han ha de beste forutsetninger for å skille seg godt fra oppgaven.

Wanny Woldstad har også et manuskript til en ny bok ferdig, det er bare endel justeringer og litt finpuss som gjenstår før den er klar.

1959

Wanny Woldstad til minne

Budskapet om at fru Wanny Woldstad var død, kom så brått og uventet. Hun som var Norges første kvinnelige fangstmann hadde en så rik tid foran seg akkurat nå da hun var i ferd med å gi ut sin nye bok «Kvinnen fra havgapet», og da det samme dag var kommet beskjed fra Polen om at hennes bok ville bli antatt og oversatt til polsk. Fru Woldstad skulle om få dager startet på en lengere foredragsturne for folkeakademiene i Nord-Norge for å fortelle og vise bilder fra sine 5 år som fangstkvinne på Svalbard.

Fru Wanny Woldstad var en dyktig og iherdig kvinne og var alt kjent som forfatterinne, foredragsholder og radiokåser. Denne lille spede kvinnen har gitt oss en sjelden interessant beretning om sine fem år som fangstkvinne, lunt og humorfylt skildret hun dette livet som hun var blitt så glad i og gjerne ville ha

fortsatt med. Hun så hverdagen i fangstmannens liv slik bare en skarp og interessert kvinne kunne gjøre det. Derfor ble denne kvinnelige skildringen noe nytt og uvant for oss, men vi ble fortrolig med den når vi tenkte oss om.

På Arktisk Forenings polarfest sist lørdag skulle hun ha vært til stede, men hun sendte dagen før avbud — hun var da hjemme og besøkte sin sønn og hans familie i Sørkjosen. Hun sendte i stedet sine beste hilsener til alle som var med på festen og spesielt til de gamle veteranene som hun skulle ha vært sammen med.

I de senere årene var hun ansatt som husmorviker i Lenvik, men hun hadde tenkt å slutte der, flytte til Tromsø og helt ofre seg for å skrive og fortelle folk om det hun selv hadde lært og erfart fra sine år der nord.

Forts. siste side.

Wanny Wollstad

(Forts. fra side 3).

Hun var en god talsmann for fangstfolkene og landet med de kalde kyster.

For oss som kjente henne og hadde kontakt med henne, vil savnet av en god arktisk venn aldri bli glemt. Hun var så lun, gjestfri og hyggelig at vi måtte trives i hennes selskap.

Innen familien og vennekreisen vil savnet etter denne foregangskvinnen bli stort, men de mange gode og lyse minner vi har igjen vil vi alltid bevare.

Fred med Wanny Woldstads minne.

1959 7 okt
i NORDLYS

Tromsø, 27/10-59

Wanny Wolstad omkom ved en kjøreulykke igår

Den over hele landet kjente tidligere fangstkvinnne, Wanny Woldstad omkom ved en kjøreulykke i går morges i Nordreisa. Hun ble så hardt skadet at hun utåndet like før hun nådde frem til sykehuset i Tromsø.

Hun hadde vært på besøk hos sin sønn, lærer Bjørvik Jakobsen, en ukes tid og skulle ta bussen sørover igjen fra Sørkjosen ved 6,30-tiden i går morges. Bussen sto som vanlig ved posthuset. Hun forlot den for å gå over veien et ærend og da hun svinget rundt og foran den løp hun rett inn i en lastebil som passerte forbi.

Sammenstøtet ble voldsomt, og fru Wanny Woldstad ble kastet langt bortover. Man tok straks hånd om henne. Det var klart at skulle det være noen mulighet for å redde livet, måtte hun snarest mulig til sykehuset i Tromsø. Den kraftige vinden utelukket imidlertid at ambulansflyet kunne hente henne. I bil hvor sønnen fulgte med, ble hun så i all hast kjørt den lange veien til Tromsø.

Lensmannens folk foretok den nødvendige etterforskning og oppmålinger etter ulykken. Det ser ikke ut til at lastebil-

sjåføren Severin Richardsen kan lastes for uhellet etter hva folk på stedet kan opplyse.

Fru Wanny Woldstad ble 64 år gammel. Hun ble en tid etter krigen ansatt som husmorvikar i Lenvik og var stadig i dette arbeidet. Hun forberedte nå en lengere foredragsreise for Folke akademiene. Turneen skulle begynne i Kirkenes og i alt skulle hun besøke 30 steder.

WANNY WOLDSTAD

Wanny Woldstad Norges første fangstkvinne er død. Så utrolig det enn høres u tskjedde ulykken ved en biloverkjørsel like før hun skulle ut på sin store foredragsturne for Folkeakademiet like før hun skulle utgi sin nye roman «Kvinnen fra havgapet» og på den selvsamme dag der kom beskjed fra den kjente polske polarforsker dr. Stanislaw Siedlicki at hennes bok fra Svarbard «Norges første polarkvinne» ville bli godtatt til oversettelse til polsk.

Hun hadde tilsagt sitt nærvær ved den polarfest Arktisk forening holdt på Grand Hotell lørdag men på grunn av sin forestående turne gav hun avbud med en spesiell hilsen til alle ishavs veteraner som var tilstede der.

Neppe har en forfatter gitt oss en så interessant utredning av kvinnens syn på sine mange overvintringer på fangst etter bjørn rev og sel og det er også forståelig at hennes bok har vakt slik interesse i Polen siden polakkene hadde utvalgt det samme sted på Svalbard som sin base under det internasjonale geofysiske år hvor Wanny Woldstad hadde sin stasjon.

Aktiv som hun har vært i de senere år som radiokåser foredragsholder og forfatterinne kom dette sørgelige budskap temmelig overraskende på oss alle som kjente dette initiativrike menneske.

Vi lyser fred over Wanny Woldstads minne.

Fritz Øien

Wanny Woldstad

Transkribering, 27/10 - 1959

Wanny Woldstad's siste reis

Ved fru Wanny Woldstads begravelse fra kapellet lørdag var samlet mange av hennes gamle venner og representanter for Arktisk Forening, Kringkasting og andre institusjoner. Nydelige kranser pyntet seg i seg selv så vakre ekekisten, som sto mellom signerte kranser og tente kjerter, som brøtes med den senhøstsolen som falt inn gjennom de dempet fargelagte vinduene.

Den vemodige minnestunden ble åpnet med Ole Bulls «I ensomme stunder» nydelig spilt for cello og orgel ved Sig. Holm og fru Hoff-Andersen, hvoretter sørgeskaren sang «A leva de er å elska».

Pastor Hausken forrettet ut fra Ritualet: Lær oss å telle våre dager at vikan få visdom i hjertet. Han sa bl.a.: — Det er vanskelig å forstå det triste budskapet dere fikk om fru Woldstads bortgang. I sangen vi nettopp sang heter det bl.a. A leva det er i livet å finne det største verd. Hun var et verdifullt menneske. Om savnet er stort i dag så eier dere så mange rike gode varmende minner. Vi takker henne først fra dem som sto henne nær. Men også fra alle som kjente henne og holdt av henne, og vi ber Gud signe alle disse minner.

Sørgeskaren sang så «Kjærlighet fra Gud», en sang fru Woldstad var særlig glad i.

Fra barn, svigerbarn og barnebarn ble en veldig krans lagt på båren med takk for alt i et langt liv i forståelse og kjærlighet.

Formannen i Arktisk forening, Fritz Øien, brakte foreningens krans og takket for hennes interesse for Arktisk Forening og det polare yrket, og ikke minst for de fem lange år under polarnattens stjerner, hvor hun flettet ensomheten inn i den store stillheten som

gir ro til ettertanke. Fred over hennes siste reis.

Lars Norman Sørensen brakte en krans fra polarvennene Arthur Oxaas, Thoralf Lund, Henry Rudi og på egne vegne. I beundring for hennes innsats og hennes gode kameratskap og forståelsesfulle måte å behandle saker og ting. Det er vemod i venneflokken i dag. Vi vil lenge huske deg.

Tilslutt ble takket fra gamle venner, som hadde kjent henne da hun var ung og kom hit til byen, og senere fulgte hennes vandel. Som solen i dag stråler over hennes bære, var det smil hun møtte oss alle med. Hennes store kjærlighet til naturen var også velkjent. Den mektige naturen i Nordreisa, som er som en herlig katedral fanget henne helt inn. Det var der hun fikk sin tragiske bortgang.

Til tonene av Chopins «Largo» ble så fru Woldstad av venner båret ut i den strålende vinterdagen og fulgt til familiegravstedet, hvor et avskjeds dikt ble sitert, mens Domens klokker ringte henne til hvile.